

sad den gamle Dame og skrukkede, mens de spionerende Øjne stod stive i Hovedet. En Tudse i moareret Silkechenille og med »Esprit«.

Pludselig saaes Rytterparret igen forude. Det holdt stille midt paa Vejen og ventede.

»Hvor bliver I dog af!« raabte Fru Vilhelmine, da Vognen nærmede sig.

Jægermesteren blev straks igen blød om Hjertet og sagde næsten sagtmodig:

»I havde saadan et Hastværk, Vilhelmine!«

Resten af Hjemturen gik for sig i al Fredelighed. Ved Indkørslen til den brede Poppelalle, der førte op til Storeholt, sagde Hr. Frandsen Farvel og dansede afsted i en engelsk Galop. Det var Fru Bertha meget tilfreds med. Hun var ikke sikker paa, at hun havde kunnet dy sig for at sige denne forlorne Junker lige op i hans Ansigt, hvad for en falsk Ven han var.

Da Vognen kørte op for Trappen, stod baade Husjomfruen og en af Stuepigerne der for at tage imod Herskabet. Ved at se deres Miner forstod de alle straks, at der var sket noget alvorligt under deres Fraværelse.

»Hvad er der paafærde?« spurgte Jægermesteren.

Husjomfruen meddelte, at den syge Køkkenpige pludselig var bleven meget daarlig og vistnok ikke kunde leve. Doktoren havde været der kort efter,